

Arrest nr. 88.279 van 27 juni 2000 is gewijzigd door
arrest nr. 90.017 van 3 oktober 2000.

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.279 van 27 juni 2000
in de zaak A. 89.657/XII-2461.**

In zake : Marc DE LANGHE,
wonende te BRUGGE,
Joe Englishstraat 1

tegen :

de stad BRUGGE.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc DE LANGHE op 18 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 23 december 1999 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge waarbij een aantal dossiers aan zijn bevoegdheid als schepen worden onttrokken en aan andere leden van het college van burgemeester worden toebedeeld;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 27 april 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
J. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat H. RIEDER
verschijnt voor verzoeker, en van advocaat D. DE CLERCK,
die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is na de gemeenteraadsverkiezingen
van oktober 1994 verkozen tot schepen van de stad
Brugge. Bij besluit van 2 januari 1995 heeft het
college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge
een taakverdeling opgesteld. Verzoeker kreeg volgende
bevoegdheden :

- toerisme
- Zeebrugge-bad
- markten, foren, kermissen, bootjes, koetsen en taxi's
- haven
- lokale economie (middenstand en handel).

1.2. Op 22 juni 1999 bespreekt het college van
burgemeester en schepenen "klachten" in verband met
"medewerking of betrokkenheid van naaste familieleden
van (verzoeker) bij activiteiten en manifestaties,

georganiseerd door de stad of door de VZW Congrespromotie".

Het college neemt volgend besluit :

"Overwegende dat er naar aanleiding van recente activiteiten en manifestaties, georganiseerd door de stad of door de v.z.w. Congrespromotie (Sales en Meeting Guide, Axion Rock Beach Festival, Zandsculptuurfestival, Euro 2000) opmerkingen werden gemaakt omtrent de medewerking of betrokkenheid van naaste familieleden van Schepen M. De Langhe, hetzij persoonlijk, hetzij via de organisatie Bryggja;

Overwegende dat bij Schepen M. De Langhe meermaals werd aangedrongen op de grootste terughoudendheid bij de inschakeling van familieleden in aangelegenheden waarbij de stad rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken is (...). Dit teneinde elke ongeoorloofde belangenvermenging te voorkomen;

Gelet op een nieuwe klacht d.d. 18 juni 1999 inzake sponsorwerving voor het Zandsculptuurfestival, en het dringend verzoek d.d. 19 juni 1999 van de Burgemeester aan Schepen M. De Langhe om schriftelijke reactie;

Overwegende dat het noodzakelijk is om klaarheid te krijgen omtrent het al dan niet geoorloofd karakter van de genoemde praktijken en dat het aangewezen is om daaromtrent een grondig extern advies in te winnen;

Gehoord Schepen M. De Langhe die elke belangenvermenging betwist, en voorstelt om tijdelijk afstand te doen van de betrokken dossiers;

Beslist :

1. (...)

2. Terwille van de sereniteit van het onderzoek worden volgende dossiers tijdelijk getransfereerd van Schepen M. De Langhe naar :

- de Burgemeester inzake Congrespromotie;
- Eerste Schepen Van den Bilcke inzake Zandsculptuur;
- Schepen Verstraete-Hulst inzake Beach Festival;
- Schepen De Fauw inzake Euro 2000.";

1.3. Op 1 juli 1999 heeft er tussen de leden van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge, de raadslieden van verzoeker en de raadsman van de stad Brugge een "bespreking" plaats in verband met "het onderzoek naar mogelijke belangenvermengingen vanwege (verzoeker)".

Het college van burgemeester en schepenen neemt ter gelegenheid van die bespreking onder meer kennis van de schriftelijke adviezen van de raadslieden van verzoeker en van de stad Brugge over mogelijke belangenvermenging in hoofde van verzoeker en van hun mondelinge toelichting daarbij.

Blijkens het verslag van de bespreking stelt de burgemeester vast "dat er blijkbaar toch juridische gronden bestaan om te spreken van belangenvermenging, de deontologie nog terzijde gelaten". Volgens de burgemeester stelt zich nu "een enorm probleem inzake communicatie naar gemeenteraad en bevolking toe". Hij deelt voorts mede dat hij het bericht heeft ontvangen dat lastens verzoeker klacht is neergelegd bij het parket en hij toont ten slotte foto's uit "Tips" van 16 juni 1999 "die opnieuw bezwarend zijn en om moeilijkheden vragen".

1.4. Op 9 juli 1999 keurt het college van burgemeester en schepenen het verslag van de bespreking goed en neemt het kennis van de stukken die door de raadsman van verzoeker tijdens de bespreking "bijkomend" werden overhandigd. Het college neemt tevens volgende beslissing :

"Gezien het deontologische probleem dat er is gegroeid inzake het optreden van Sch. De Langhe in bepaalde dossiers, worden volgende bevoegdheden preventief van hem afgenomen : Toerisme en Zeebrugge-bad.

Deze bevoegdheden zullen achteraf verdeeld worden over de CVP-schepenen. Daarenboven wordt beslist het gehele dossier over te maken aan de heer Gouverneur als toezichthoudende overheid, teneinde van hem te vernemen welk gevolg aan dit dossier nog dient gegeven".

Verzoeker vecht deze beslissing aan met een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Bij arrest nr. 85.380

van 17 februari 2000 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing omdat de situatie van verzoeker op dat ogenblik door een andere beslissing -de hier bestredene- geregeld is.

Op 26 oktober 1999 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen verzoeker, wegens "inbreuken op het algemeen rechtsbeginsel van de kiesheidsregel", dewelke worden gekwalificeerd als "een grove nalatigheid" zoals bedoeld in artikel 83 van de nieuwe gemeentewet, als schepen van de stad Brugge met ingang van 6 december 1999 gedurende veertien dagen te schorsen.

1.5. Op 23 december 1999 neemt het college van burgemeester en schepenen volgend besluit :

"Gelet dat naar aanleiding van het in opspraak komen van Schepen Marc De Langhe wegens belangenvermenging, sommige van zijn bevoegdheden en taken binnen het college tijdelijk werden getransfereerd;
Gelet dat Schepen Marc De Langhe, cfr. artikel 83 van de Nieuwe Gemeentewet, door de Gouverneur werd geschorst van 6 december 1999 voor de duur van 14 dagen; dat deze schorsingsperiode ondertussen voorbij is;

Besluit :

De bevoegdheids- en taakregeling binnen het college wordt vanaf heden als volgt geregeld :

1. Schepen Marc De Langhe behoudt al zijn bevoegdheden cfr. de oorspronkelijke taakverdeling van 2 januari 1995. Hij is aldus bevoegd voor toerisme (inclusief bootjes en koetsen), Zeebrugge bad, haven, lokale economie (handel en middenstand), taxi's, foren en kermissen.
2. Navermelde dossiers/projecten worden evenwel als volgt behartigd :
 - Congrespromotie : Burgemeester Patrick Moenaert
 - Zandsculptuur : Schepen Bernard Logghe
 - Beachfestival : Schepen Christiane Verstraete-Hulst
 - Euro 2000 : Schepen Dirk De Fauw;"

1.6. Met een brief van 14 februari 2000 deelt de raadsman van verzoeker aan het college van burgemeester

en schepenen mede dat zijn cliënt een "gedeeltelijke kopie" van de beslissing van 23 december 1999 heeft ontvangen. Hij houdt voor dat aan zijn client bij de aanvang van de zitting van 23 december 1999 werd gevraagd buiten te wachten "omdat hij niet mocht aanwezig zijn bij de bespreking en beraadslaging in verband met de inhoud van voormelde beslissing". Hij vraagt "te bevestigen dat (zijn) client niet aanwezig was bij voormelde bespreking en beraadslaging".

1.7. Op 18 februari 2000 dient verzoeker de thans voorliggende vordering in. Deze vordering beoogt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het sub 1.5. vermelde besluit van 23 december 1999 van het college van burgemeester en schepenen voor zover daarbij de "dossiers/projecten" inzake Congrespromotie, het Zandsculptuurfestival, het Beachfestival en Euro 2000 worden toegewezen respectievelijk aan burgemeester MOENAERT, schepen LOGGHE, schepen VERSTRAETE-HULST en schepen DE FAUW.

1.8. Op 1 maart 2000 antwoordt de burgemeester van Brugge op de voormelde brief van de raadsman van verzoeker :

"We moeten U terzake meedelen dat schepen De Langhe tijdens die collegezitting in elk geval aanwezig was bij het voorstel van de burgemeester inzake de nieuwe taakverdeling. Dit voorstel werd door het college -inclusief schepen De Langhe in zijn aanwezigheid- goedgekeurd onder het uitdrukkelijk beding dat de toen lopende procedure bij de raad van state tegen de collegebeslissing van 9 juli 1999 door hem zou worden stopgezet.

Schepen De Langhe werd dus in overeenstemming met de werkelijkheid niet als afwezig genoteerd bij de kwestieuze beslissing, noch op het dossier, noch in het proces-verbaal, en dus vanzelfsprekend ook niet op de uittreksels. Het proces-verbaal van de zitting van 23 december 1999, met inbegrip van de vermelding van de aan- en de afwezigen, werd overigens goedgekeurd in de eerstvolgende collegezitting van 7 januari 2000. Wat de schepen beweert, is niet aanwezig te zijn geweest tijdens de voorafgaande

bespreking. Doch ook dit kan niet uit de notulen worden afgeleid.";

2.1. Overwegende dat verzoeker erop wijst dat het afschrift van het bestreden besluit dat hem overhandigd is vermeldt dat hij "op de vergadering en beraadslaging" van 23 december 1999 aanwezig was, terwijl dit niet met de werkelijkheid strookt omdat hem bij de aanvang van de vergadering van het college van burgemeester en schepenen precies was medegedeeld dat hij buiten moest wachten; dat hij op die grond "toepassing (vraagt) van artikel 51 R.v.St.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de procedure van artikel 51 van het algemeen procedurereglement slechts toegepast kan worden wanneer een betichting van valsheid aanhangig is bij de rechtbank van eerste aanleg, dat zulks te dezen niet is gebeurd zodat het betwiste stuk als een volwaardig bewijsstuk in de debatten betrokken moet worden;

2.3. Overwegende dat artikel 51, eerste tot vierde lid, van het algemeen procedurereglement van 23 augustus 1948, zoals dat door artikel 43 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 van toepassing is gemaakt op schorsingsprocedures, bepaalt dat de partij die beweert dat een overtuigingsstuk vals is, ten laatste op de datum van de terechtzitting dat stuk van valsheid moet hebben beticht wat betekent dat hij door het indienen van een klacht met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter of minstens door een formele klacht bij de procureur des Konings een strafonderzoek op gang moet hebben gebracht;

Overwegende dat verzoeker niet op die wijze gehandeld heeft; dat zijn raadsman op de openbare terechtzitting weliswaar om uitstel verzocht heeft teneinde zich te beraden over het alsnog indienen van

dergelijke strafklacht, maar dat met die vraag verzoeker de eigenheid van de schorsingsprocedure -die hij precies kan instellen om niet langer dan strikt noodzakelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondergaan-miskent; dat in de huidige stand van de zaak de tussen-eis van verzoeker verworpen wordt;

3. Overwegende dat de verwerende partij twee ontvankelijkheidsexcepties aanvoert; dat er echter vooralsnog geen noodzaak bestaat om over die excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties slechts noodzakelijk zou zijn indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsverplichting doordat de bestreden beslissing niet aanduidt waarom het noodzakelijk was de vier dossiers waarvan hoger sprake aan zijn bevoegdheid te onttrekken; dat hij in die zin de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering geschonden acht;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing geen bestuurshandeling is in de zin van de wet van 29 juli 1991 en dat zij derhalve niet formeel gemotiveerd moet zijn;

4.3. Overwegende dat uit het onderzoek van de tweede exceptie van de verwerende partij gebleken is dat verzoeker de schorsing vordert van een formele beslissing die zijn persoonlijke positie als schepen aantast; dat dergelijk besluit valt onder de begripsbepaling van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de andere door verzoeker aangevoerde rechtsgrond niet relevant is aangezien het decreet van 23 oktober 1991 opgeheven is door het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur en het daarenboven slechts van toepassing is geweest op de diensten en instellingen die onder de Vlaamse regering ressorteren, dus niet op de gemeenten;

Overwegende dat het bestreden besluit sub 1.5. hiervoor overgeschreven is; dat daaruit blijkt dat het formeel een motivering bevat die verzoeker, met de achtergrond die hij ter zake reeds had, kon toelaten zich met kennis van zaken tegen het getroffen besluit te verweren; dat het eerste middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de onbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen aanvoert en de schending van artikel 83 van de nieuwe gemeentewet doordat alleen de provinciegouverneur bevoegd is om aan een schepen een tuchtmaatregel, en dan nog meer bepaald alleen een schorsing of een afzetting, op te leggen;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij betwist dat het bestreden besluit een tuchtmaatregel zou betreffen; dat het volgens haar gaat om een maatregel van

intern bestuur waarop artikel 83 van de nieuwe gemeentewet niet van toepassing is;

5.3. Overwegende dat buiten betwisting staat dat, overeenkomstig artikel 83 van de nieuwe gemeentewet, enkel de provinciegouverneur bevoegd is om aan een schepen een tuchtsanctie op te leggen; dat dus de vraag rijst of de verwerende partij met het bestreden besluit verzoeker niet heeft willen straffen voor enig schuldig gedrag, in welk geval het bestreden besluit zou verschijnen als een verdoken tuchtstraf;

Overwegende dat de Raad van State in de huidige stand van de procedure om de hierna vermelde redenen het bestreden besluit niet als een verdoken sanctie lijkt te moeten aanmerken;

Overwegende dat verzoeker bij de uiteenzetting van het middel geen elementen aanvoert die aantonen dat het besluit niet anders dan als een tuchtstraf kan worden gezien; dat uit de aan de Raad van State voorgelegde stukken ook niet naar voren springt dat het college van burgemeester en schepenen, in weerwil van wat het formeel gedaan heeft, de bedoeling zou gehad hebben verzoeker te bestraffen voor een gedraging die hem als een tekortkoming werd aangerekend; dat er integendeel uit blijkt, vooreerst dat op 22 juni 1999 het college van burgemeester en schepenen in sereniteit de problematiek besproken heeft en dat verzoeker toen zelf voorgesteld heeft om tijdelijk afstand te doen van de verantwoordelijkheid voor de dossiers waarin zijn mogelijke belangenvermenging ter discussie stond; dat er vervolgens ook uit blijkt, bijvoorbeeld uit het verslag van de vergadering met de raadsman van verzoeker op 1 juli 1999, dat het college van burgemeester en schepenen bekommerd was om de vertaling van de door verzoeker geschapen situatie naar de bevolking toe en dat, naar mate het college meer informatie bekwam, het de zaak als

een "deontologisch probleem" is gaan bekijken dat hem ertoe gebracht heeft op 9 juli 1999 "preventief" een aantal "bevoegdheden" aan verzoeker te onttrekken; dat uiteindelijk met het bestreden besluit de aan verzoeker onttrokken bevoegdheden, omdat er nog geen duidelijkheid bestaat over de verdenkingen tegen verzoeker, herleid zijn tot vier concrete dossiers; dat in die evolutie geen tuchtrechtelijke bedoeling van de verwerende partij wordt onderkend;

Overwegende dat het dossier het bewijs niet bevat dat het bestreden besluit om een andere reden zou zijn getroffen dan het dienstbelang; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van het beginsel 'non bis in idem' doordat het bestreden besluit volgt op een eerdere beslissing van 9 juli 1999 van het college van burgemeester en schepenen waarvan de onwettigheid nu wordt rechtgezet en doordat ook de provinciegouverneur reeds een beslissing genomen heeft over zijn zaak;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat het bestreden besluit met deze maatregel van intern bestuur geen 'nieuwe' sanctie betreft die zich voegt bij de sanctie die de provinciegouverneur hem heeft opgelegd;

6.3. Overwegende dat enerzijds uit de bespreking van het tweede middel gebleken is dat, in de huidige stand van de zaak, niet besloten kan worden dat de verwerende partij verzoeker heeft willen straffen; dat anderzijds het treffen van een tuchtmaatregel door de provinciegouverneur er niet aan in de weg staat dat het bevoegde bestuur op zijn bevoegdheidsterrein een maatregel treft om de behoorlijke werking van het bestuur te verzekeren; dat het door verzoeker aangevoerde beginsel

niet belet dat een bestuur een maatregel met betrekking tot de werking van de dienst aanpast aan de noodwendigheden van het ogenblik; dat het derde middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat het bestreden besluit door machtsafwending aangetast is doordat het college van burgemeester en schepenen hem op verdoken wijze een tuchtmaatregel opgelegd heeft, zoals blijkt uit het feit dat de beslissing genomen werd buiten de aanwezigheid van verzoeker;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop terecht antwoordt dat het middel inhoudelijk samenvalt met het tweede middel; dat in de huidige stand van de procedure niet besloten kan worden dat de bestreden maatregel een tuchtbesluit is; dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom het feit dat hij, zoals hij voorhoudt, niet bij het besluit aanwezig is mogen zijn het bewijs van machtsafwending zou inhouden; dat het middel niet ernstig is;

8.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel aanvoert dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat niet duidelijk blijkt welke feiten hem precies ten laste worden gelegd en doordat er geen tuchtdossier aangelegd is; dat hij in het zesde middel stelt dat de verwerende partij een schending heeft begaan van zijn recht om gehoord te worden ten aanzien van het onttrekken van een aantal zeer belangrijke dossiers aan zijn bevoegdheid;

8.2.1. Overwegende dat de verwerende partij, zoals hoger gezien met recht, op het vijfde middel antwoordt dat het bestreden besluit geen tuchtsanctie inhoudt zodat het probleem van de precieze aanduiding van de tenlastelegging noch dat van de samenstelling van een

tuchtdossier aan de orde is; dat het middel niet ernstig is;

8.2.2. Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van de hoorplicht doet gelden dat voor een maatregel van intern bestuur geen bijzondere procedure bestaat en dat hij in ieder geval in de feiten gehoord is aangezien hij in persoon aanwezig was op de zitting van 23 december 1999;

8.3. Overwegende dat iemand die bedreigd wordt door een ernstige maatregel die gesteund is op zijn persoonlijke gedraging en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten de gelegenheid moet hebben om zijn standpunt aan het bestuur ter kennis te brengen; dat het ontnemen van bepaalde bevoegdheden aan een schepen, gesteund op de vaststelling dat er bepaalde verdenkingen tegen hem zijn geuit, als een dergelijke maatregel kan gezien worden; dat in dit geval vastgesteld wordt dat verzoeker, naar blijkt uit het afschrift van de notulen van de vergadering van 23 december 1999 van het college van burgemeester en schepenen, bij het treffen van het bestreden besluit aanwezig is geweest; dat hij dus op dat ogenblik voor zijn belangen is kunnen opkomen, terwijl hij reeds sinds de vergadering van 1 juli 1999 in alle duidelijkheid geconfronteerd is met de problematiek en reeds geconfronteerd was geworden met het besluit van 9 juli 1999 waarbij zijn bevoegdheden nog meer waren beperkt;

Overwegende dat het vijfde noch het zesde middel ernstig zijn;

9.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel aanvoert dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat het college van burgemeester en schepenen een afweging heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, dat geen motief het besluit kan dragen en dat

het om een zuiver politieke beslissing gaat, wat een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel;

9.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie opmerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt welke belangenafweging hij van het college van burgemeester en schepenen verwacht;

9.3. Overwegende dat het redelijkheidsbeginsel slechts nuttig aan de orde kan worden gesteld wanneer blijkt dat het bestuur een deugdelijke reden had om het bestreden besluit te treffen, maar dat tussen die reden en de inhoud van het besluit een klaarblijkelijke wanverhouding bestaat; dat die wanverhouding in dit geval niet wordt vastgesteld; dat integendeel moet worden vastgesteld dat het van goed bestuur getuigt dat een college van burgemeester en schepenen, eens het geconfronteerd wordt met aanwijzingen dat een van zijn leden zich heeft misdragen, na onderzoek terughoudendheid aan de dag legt, wat kan door het betrokken lid te ontheffen van de desbetreffende bevoegdheden; dat het middel niet ernstig is;

10.1. Overwegende dat verzoeker in het achtste middel aan de burgemeester en aan de andere leden van het college van burgemeester en schepenen vooringenomenheid verwijt doordat enerzijds de burgemeester tijdens de vergadering van 1 juli 1999 erop heeft gewezen dat de stad met "een enorm probleem inzake communicatie naar gemeenteraad en bevolking toe" geconfronteerd was en dat hij over inlichtingen en stukken beschikte "die opnieuw bezwarend zijn en om moeilijkheden vragen" en doordat anderzijds de leden van het college van burgemeester en schepenen meegewerkt hebben aan de totstandkoming van het besluit van 9 juli 1999;

10.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het college van burgemeester zich niet heeft uitgesproken over het bestaan van belangenvermenging in hoofde van verzoeker en dat het dan ook niet opgaat een meningsvorming dienaangaande te laten afspiegelen op een beslissing met een gans andere inhoud, met name een maatregel van intern bestuur;

10.3. Overwegende dat de verwijten die verzoeker aan de burgemeester richt geenszins volstaan om hem van vooringenomenheid te kunnen verdenken; dat het feit dat het college van burgemeester en schepenen eerder reeds een beslissing heeft genomen over de bevoegdheden van verzoeker ook het bewijs niet levert van enige schijn van vooringenomenheid die er de leden van het college van burgemeester en schepenen had moeten van onthouden om, daarenboven in een gewijzigde feitelijke situatie, de verdeling van de onderlinge bevoegdheden van de schepenen opnieuw te evalueren; dat het middel niet ernstig is;

11.1. Overwegende dat verzoeker in een negende middel de schending van de redelijke termijn aanvoert omdat de feiten die mogelijk voor het treffen van het bestreden besluit in aanmerking genomen zijn, dagtekenen van meer dan een jaar geleden;

11.2 Overwegende dat het bestreden besluit, als maatregel van interne organisatie van het college van burgemeester en schepenen, tot stand gekomen is van zodra de verwerende partij zich een mening heeft kunnen vormen over de situatie van verzoeker; dat het middel niet ernstig is;

12. Overwegende dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni 2000, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.017 van 3 oktober 2000
in de zaak A. 89.657/XII-2461.**

In zake : Marc DE LANGHE,
wonende te BRUGGE,
Joe Englishstraat 1

tegen :

de stad BRUGGE.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc DE LANGHE op 18 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 23 december 1999 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge waarbij een aantal dossiers aan zijn bevoegdheid als schepen worden onttrokken en aan andere leden van het college van burgemeester worden toebedeeld;

Gelet op het arrest nr. 88.279 van 27 juni 2000;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij de redactie van punt 4.3. van het arrest nr. 88.279 van 27 juni 2000 een materiële misslag is begaan; dat de eerste twee zinnen van die paragraaf moeten gelezen worden als hierna gesteld,

B E S L U I T :

Enig Artikel.

In punt 4.3., eerste lid, van het arrest nr. 88.279 van 27 juni 2000 worden de eerste twee zinnen door de volgende zinnen vervangen :

"Overwegende dat het middel, in zoverre het de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aanvoert, ervan uitgaat dat verzoeker de schorsing vordert van een beslissing die valt onder de begripsbepaling van artikel 1 van die wet; dat, daargelaten het onderzoek dat de tweede exceptie van de verwerende partij op dat punt noodzaakt, in de huidige stand van de rechtspleging de Raad van State ter bespreking van het middel die vooronderstelling overneemt";

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober 2000, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.